

Hallstatträffen

På Hallstahammars OK:s tävling 15 april kunde man ana att våren är på gång, inte speciellt varmt men solen sken för fullt.

Fortsättning nästa sida

Hallsträffen

Tävlingsarenan var för-
lagd vid ishallen i Hallsta-
hammar och tävlingster-
rängen låg nordväst om
samhället. Terrängen här
är öppen och lättsprungen.
Början av banorna gick i
närheten av vattentornet
med alla sina stigar och där
irrades det runt en hel del.

För att vara på den säkra
sidan för det osäkra vädret

hade arrangörerna förlagt
markan, resultattavlan och
dusch inomhus i ishallen.
Man kunde även sitta där
inne och fika på sin mat-
säck, men solen gjorde att
alla hellre satt utomhus med
sitt kaffe.

Inemot 600 löpare deltog
och i tävlingsklasserna tog
VSOK åtta förstaplatser

genom Anders Österlund
H21, Alfred Lönn H14,
Andreas Näslund H12,
Emil Ahlström H10, Inger
Gunnarsson D45, Ola Tor-
stensson H45, Lennart
Öberg H80 och Åke
Svensson H85. Dessutom
belades sju andra- och åtta
tredjeplatser.

Per Haeppling

Enenracet

Vi var några tappra
VSOK:are som begav oss
till Enköping och deras
tävling den 31 mars. Väd-
ret var kallt och blåsigt,
och det var spårnö i sko-
gen. Vi som sprang H/D

21 hade kartbyte och fick
bege oss ut i skogen en
runda till. Eftersom det var
första tävlingen för många
denna säsong så var orien-
teringen lite ringrostig.
Robert och Eva Palm var i
alla fall nöjda med sina lopp.
Andra VSOK:are var inte
lika nöjda, men det är så
det är.

Terrängen bestod av
mycket blockterräng och
var väldigt flack och dif-
fus. Tappade man bort sig
var det svårt att läsa in sig.
När man kom in mot det
mer stigrika området var
det så klart lite lättare.

Nu hoppas vi på att det
blir bättre väder på kom-
mande tävlingar.

Cecilia V.

Snö och kyla på säsongstarten!

När de flesta av oss hade
tävlingspremiär för årets
säsong ville även Kung
Bore vara med. Lätt snö-
fall, blåsigt och nollgrader
blev det när Kjula IF arran-
gerade tävling på långfre-
dagen 7 april. Tävlingsom-
rådet Ribbingelund norr om
Årila samhälle bjöd dock

på bra terräng med måttlig
kupering och mestadels god
framkomlighet. 800 startan-
de trotsade det trista väd-
ret, men 150-tal anmälda
stannade hemma i stugvär-
men.

VSOK hade många del-
tagare och bland tävlings-
klasserna blev Alva Olsson

4:a och Anders Österlund
3:a i var sin huvudklass
(D21 resp. H21). Kristina
Lindgren D10 och Inger
Gunnarsson D45 fick var
sin tredjeplacering. Kuno
Österlund H70 tog VSOK:s
enda seger denna dag.

Per Haeppling

HÄNT I SKOGEN! SENA LAGÄNDRINGAR

På väg till första kontrollen under
Jukola 2009 bytte Per Andersson och
Jonas Höijer som sprang första sträck-
an i lag 3 och 4 kartor, nummerlapp
och stämplingsbrickor. Gissa om Jan-
Olov Bergman och Matts Holmgren
blev förvånade när 'fel' löpare kom in
till växling. Exakt samma sak hade
dessutom hänt Jan-Olov en gång tidi-
gare.

Svårt på Silverjakten

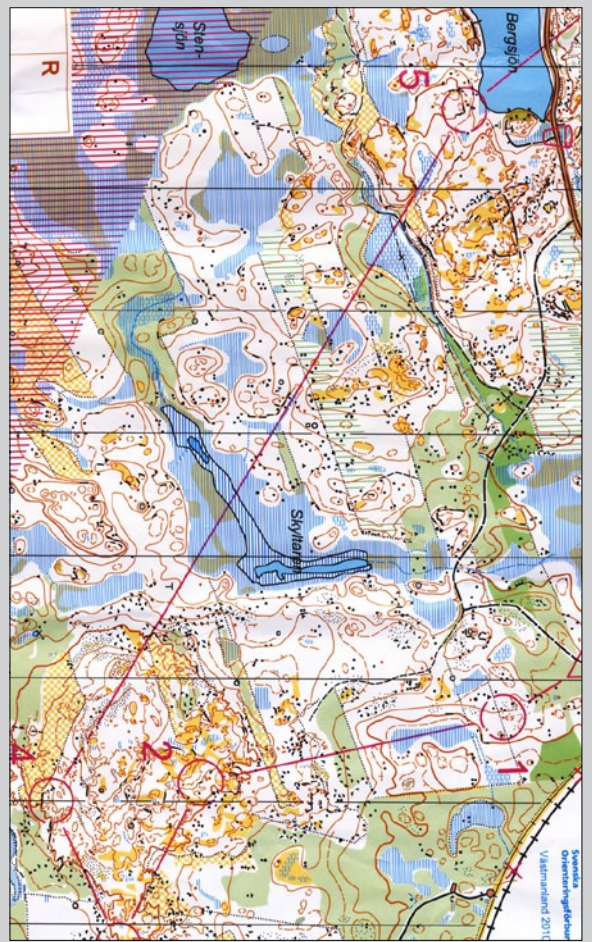
Inte nu heller hade våren kommit. Fuktigt i luften, bara sju grader och ingen sol. Kanske det inte blir någon vår i år? Sala OK/OK Norden arrangerade Silverjakten den 22 april 15 km NV om Sala vid Bergsjön med 500 deltagare. Terrängen här består av många detaljrika öppna hållmarker med måttlig kupering. Att hitta rätt bland små sänkor, små branter, mm fram till kontrollerna var inte en enkel uppgift, i alla fall inte för mig. Många sprang fram och tillbaka här för att

Silverjakten

hitta sin kontroll! Svårt var det också att springa i den bitvis stenbundna marken. Trots svårigheter tog tio VSOK-are, som inte haft problem med orienteringen, var sin seger bland tävlingsklasserna. De som lyckades var Anders Österlund H21, Carl Näslund H18, Sandra Näslund D16, Gustav Broman H14 kort, Emil Ahlström H10, Annika Sundström D40, Robert Palm H40, Inger Gunnarsson D45, Annika Davidsson D50 och Lars Jakobsson H60.

Per Haepling

Mälarmårdsdubbel orientering när det är som det SKA vara

När man står och fryser på Kjulas tävling i snöglopp och kyla undrar kanske även den mest inbitne orienteraren, visserligen bara för ett kort ögonblick, vad tjustringen med orientering är. När man sedan kommer in i värmen, fått sig en varm skön dusch, och kanske även fått sig något näringsrikt till livs är dessa tankar som bortflugna, och det dröjer inte många dagar innan man tittar i sin kalender och anmäler sig till nästa vartävling.

För ett par veckor sedan fick jag dock in en full-

träff. En sådan där tävling där allt stämde. Ni vet då solen skiner, terrängen stämmer med kartan, och till och med parkeringspengarna ligger i framsätet, och inte i bakluckan som det ofta gör. Det var Mälarmårdsdubbeln, ett samarangemang mellan OK Tjärnen och Katrineholms OK. Med tävling både lördag och söndag var tävlingscentrum förlagt i Svalboviken, ni vet där det ligger en två meter hög sten, som man jämt förundras över när den ska rulla ner i vattnet, eller ni vet där inte långt från min-

nesstenen i en stor mosse över en nattorienterare som stupade där någon gång på 50-talet, just där var det, cirka två mil söder om Eskilstuna.

Medeldistans på lördagen, kartan ser ni här intill, vad säger man, kanske inte mycket mer att tillägga, Ståpäls? Att sedan solen sken på de kala berghällarna, endast täckta av vitmossa gjorde inte dagen sämre. Hur det gick för de röd-gula, var lätt att hålla koll på, bara jag och Linda där, synd.

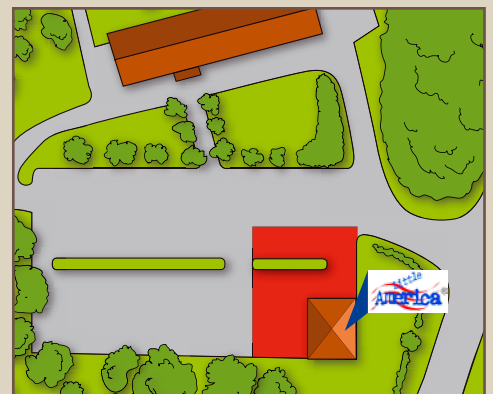
Magnus Öhling

vlt-Loppet

26 maj

Var ska vi parkera?

Det har varit lite frågor om vad som nu gäller för parkeringen vid Orientalen efter det att lappar har delats ut på en del bilar från vår granne "Little America".

Kommunens fastighetskontor bekräftar att parkeringsplatserna gäller enligt tidigare! Det är endast de markerade platserna runt restaurangen som är reserverade. Det är den rödfärgade ytan runt restaurangen på bilden.

Parkering utanför det markerade området är alltså helt OK som tidigare.

Men respektera de reserverade platserna.

Orientering i Kenya

När man hör landet Kenya, associerar man kanske detta med vilda djur och snabbfotade löpare. I slutet av April fick jag förmånen att där få deltaga på ett sponsrat träningsläger av min arbetsgivare, ABB. I gengäld var jag tvungen att bjuda tillbaka och arbeta på vardagarna hos en kund i den östafrikanska nationen. När sedan helgen kom och jag var ledig fick jag tillfälle att snöra på löparskor och springa ut i den afrikanska terrängen. Innan resan hade jag gjort lite undersökning kring förutsättningarna. Jag fick lite tips av kamrater som hade varit där tidigare och via nätet hittade jag också en adress till det Kenyanska orienteringsförbundet. Skickade ett mail, och fick svar på några timmar. Nu var det så bestämt vi skulle stråla samman och träna på lördagen. Att besöka denna del av världen under dess regnperiod ger begreppet hållregn för mig en helt ny betydelse och innebörd. Hållregn i Kenya är något helt annat än vad jag har upplevt förut. Min chaufför, en infödd Kenyan, ringde på morgonen och sa att vägen dit vi skulle inte var farbar. På samma sätt som

ni som nu läser detta tycker det låter överdrivet tyckte jag i början av veckan, men efter att ha varit i landet ett par dagar hade jag lärt mig vad det innebar med regn och biltrafik. Synd, tyckte att det var tråkigt att inte men sån't är livet, speciellt i Afrika, där mycket måste anpassas efter rådande förhållanden och alla är vana med detta och inte höjer på ögonbrynen om man missar ett möte eller kommer försent på grund av rådande omständigheter.

Min chaufför, Jospheh, tog mig dock senare under dagen, när det slutat att regna till en skog, läs djungel, där vägen var farbar. De förutfattade meningarna jag hade om Kenyaner, att de alla springer, uppenbarade sig också, då chauffören parkerade bilen och följde med mig på ett träningspass!

Söndag, och solen skinner, nytt försök att träffa orienterarna. Det intressanta med regnperioden så här års är att det kan regna, riktigt mycket, för att sedan ett par timmar senare klarna upp och vara strålende sol. Söndagen var en sådan. Min träningskompis, chauffören, hämtar mig vid elva, mycket trafik och därför sen, mina orienterande träningskompisar ringer från en dålig telefon och säger att de sitter på bussen och också kommer att bli sena. Skönt tycker jag, som svensk vill man ju inte vara sen och helst komma precis till utsatt tid. Framme vid samlingsplatsen, en busstation vid Ya-Ya center relativt centralt i Nairobi. I myllret av folk, fint klädda barn i söndagsskoleuniformer, äldre kvinnor i typiskt afrikanskt färgglada söndagskjolar och propert klädda herrar på väg till kyrkan

på förmiddagen dyker så en kille upp i tights, en annan i träningsoverall, och en tredje i jeans och skjorta upp, löpare eller orienterare, det går det inte att ta miste på. Sammy, eller Samwela, som han egentligen heter, John, och Kiriuko, han i jeans och skjorta, hoppar sedan in i bilen, och vi åker vidare till träningsområdet. Min chaufför släpper av oss, och vi går in i den stora parken som Sammy har karterat. Han ritar upp en linje på kartan, och vi följer denna på beprövat linjeorienteringsmannér. Sammy stämmer av med mig med jämna mellanrum vad jag tycker om kartan. Kiriuko, i jeans och skjorta trippar lätt med i det inte alltför långsamma löptempo.

Diskussionen pågår och Sammy nämner namnet på ett antal svenskar, eller europeer som har varit och tränat med honom. Känner du honom, känner du henne, hon är en av de bättre i Österrike och så vidare. Efter detta förstår jag att oreineteringsporten i Kenya är liten, och man känner alla som håller på i hela landet. Med jämna mellanrum frågar också Sammy, det går väl inte för fort, säg till om det går

för fort. Kiriuko, i jeans och skjorta trippar med, efter ett tag tar han upp mobiltelefonen och ringer London. Maratonloppet har just avslutats, och medan vi springer berättar han att han just talat med en av medaljörerna. De fem första demerna var Kenyaner och fyra av de sju första herrarna detsamma, det är nu det börjar gå upp för mig att det här är inga vardagsmotionärer, som springer fem kilometer på Björnön på helgen. Vi fortsätter att springa, jag pratar allt mindre ni kanske kan gissa varför, Kiriuko, han i jeans och skjorta, trippar lätt med med ett leende på läpparna. På något sätt kommer vi i alla fall in på vad jag gör i Kenya, och jag berättar att jag jobbar där. När jag frågar Sammy vad han sysslar med svarar han, "jag är löpare". När jag sedan frågar hur hans "arbetsdag" ser ut berättar han, att han normalt börjar dagen med ett tremilapass i lugnt tempo, framåt tio springer han sedan "fart-lek" (jag får fråga om flera gånger, men det är faktiskt "fart-lek" han säger) strax innan solnedgången blir det sedan normalt sett ett halvtimmes till tre-kvart-långt lugnt joggingpass i prattempo.

Ungefär som nu då, tänker jag och börjar känna av lite kramp i bakläret när vi sprungit runt tolv kilometer. Väl tillbaka slår vi oss ner i parken, går igenom kartan, samma snack, oavsett om man är i Orientalen eller en park i Kenyas huvudstad Nairobi. Kiriuki, han som springer återhämtningspassen i jeans och skjorta, ler så oförsäkrat avslappnat efter våra fjorton kilometer. När jag sedan kommer hem, lägger mig ner på kvällen och summerar dagen funderar jag på följande kring mina nya vänner, man ska inte döma en löpares förmåga efter hans kläder och bevara oss europeer när de första kenyanerna lär sig hantera karta och kompass på allvar.

Sammy och en kvinnlig orienterare kommer att delta i O-ringen i år. Jag tänkte skramla ihop lite utrustning och skänka till dem och våra orienteringskamrater i Kenya. Har ni överbliven avlagd utrustning hemma, ol-kläder, kompasser, skor m.m. kan ni ta med er det till O-ringen i sommar, eller ge det till mig så kan jag framföra detta till dem.

Magnus Öhling

Skoltävling med tragiskt slut

För något nummer sedan skrev jag om den berömda "köldkaveln" 1941, då SM-budkaveln avgjordes under ganska extrema väderförhållanden. Allt gick ju bra den gången, men det gjorde det inte några dagar tidigare, den 26 oktober, då en sjutton-årig yngling fick sätta livet till under en skoltävling.

Tävlingen var förlagd till terrängen runt Handen, Västerhaninge, någon mil söder om Stockholm. Cirka 150 ungdomar deltog, och det var definitivt rejäl orienteringsterräng man kämpade i. Banan för pojkarna var åtta kilometer, säkert ganska lätt med våra mått mätt, men det var ju onekligen ett annat

kartmaterial för sjuttio år sedan. En bidragande orsak till tragedin var ju också att den omkomne säkert var för tunt klädd för årstiden.

Om detta skrevs det en hel del i DN och Svenskan. I dessa tidningar ges också en betydligt mer nyanserad bild av det inträffade. Enligt reportaget i årsboken "Skärmen" fick man uppfattningen, att det först ett par dagar efter försvinnandet gjordes efterforskningar i skogen. Det verkade ju helt otroligt, och så var ju inte heller fallet. Tävlingsledningen kopplade på ett tidigt stadium in polisen, då man inte själva lyckades hitta killen, och under ett och ett

halvt dygn, söndag och måndag, sökte cirka 180 personer, militärer, scouter och poliser samt fyra hundar, utan att lyckas hitta den försvunne orienteraren. Även om terrängen är tuff är det ju en gåta att han inte hittades. Särskilt som Svenskan rapporterar i onsdagsnumret den 29 oktober, att man funnit pojken på middagen dagen innan, tisdagen den 28 oktober. En 400 man stark spaningsavdelning bestående av skolungdomar hade den dagen mobiliserats och då hittades han ganska omgående.

Teorierna var förstas många vad gällde händelseförloppet i skogen. Den omkomne hittades, utan

vare sig karta eller kompass, fridfullt utsträckt på en klippvall. En läkare konstaterade, att det fanns en skada på benet, som kunde peka på benbrott, men om det var detta, eller någon annan skada, som gjorde att han blivit kvar i skogen är inte redovisat i de källor, som jag hittat. För tunt klädd i kylan hade han inte klarat stillasittandet särskilt länge och döden hade, enligt läkaren, kommit redan någon gång på måndagen, ett dygn efter tävlingens avslutande.

Major Killander, en stor man inom orienteringen på den tiden, höll en kort betraktelse för skolungdomarna efter att pojken hittats, där Killander också påpekade vikten av att vara väl förberedd och rätt klädd för årstiden. Jag citerar DN: Högtiden i skogen, vilken tydligen starkt rörde det unga auditoriet, som ideligen förde vantarna till ögonen, avslutades med att man unisont sjöng "Vår Gud är oss en väldig borg".

Måndagen den 3 november rapporterar Svenskan, att under en orientering på söndagen, en vecka efter olyckan, hade en löpare hittat den förolyckades kompass cirka 300 meter från den plats där man fann honom död. Man spekulerar i artikeln om ett möjligt händelseförlopp, men

utan att komma gåtans lösning direkt närmare.

Vid tillfälle skall jag besöka platsen för det skeddade. Minnesstenen som restes till minne av det inträffade står kvar, och jag har skaffat kartan över området, "Ågesta", framställd av Skogsluffarnas OK. Det bör ju finnas någon ålderman/kvinna i klubben, som kan berätta var på kartan jag skall leta. Ni skall veta att det är en rejäl skog det handlar om. Kartan är en 15000:del i format A3, med, som jag förstår, en ganska typisk stockholmsterräng. Det skall bli mycket intressant, om än lite sorgligt, att få gå tillbaka sjuttio år i tiden, då orienteringssporten var ung och framåtsträvande. Idealisterna var många, och det var utan tvekan ett hårt slag, som sporten drabbats av. Det var också därför många satte ett stort frågetecken för det lämpliga i, att inte avlysa SM-kaveln, den väderextrema "köldkaveln".

Livet gick dock vidare, men minnena finns kvar för alltid. Så är det, och så måste det vara.

Torsten Lund

